ורבי אלעזר בר' שמעון לא שמיע ליה 6

את פו השבת ולרבי ה"ג דחתה שחימה

את השבת ו אלא קסבר רבי קצירת

העומר לא דחיא שבת ולא והתנןי וחכמים

אומרים אחד שבת ואחד חול משלש היה

בא דלא כרבי וחכמים אומרים אחד שבת

ואחד חול בשלשה בשלש קופות ובשלש

מגלות דלא כרבי זו יובשבת יאמר להם

שבת זו דלא כרבי: יו נקצר ביום כשר ודוחה

את השבת: סמאן שמעת ליה דאמר נקצר

ביום כשר רבי יו וקתני ודוחה את השבת מאי

לאו קצירה לא להקרבה אבל לקצירה לא

והתניאס רבי אומר ווידבר משה את מועדי

ה' מה תלמוד לומר לפי שלא למדנו אלא

לתמיד ופסח שנאמר בהן יבמועדו א יבמועדו

יואפילו בשבת במועדו ואפילו בשומאה

שאר יקרבנות הצבור מנין תלמוד לומר

אלה תעשו לה' במועדיכם מנין לרבות

יעומר והקרב עמו שתי הלחם והקרב עמהן

ת"ל וידבר משה את מועדי ה' הכתוב קבע

מועד לכולן למאי אילימא להקרבה שתי

הלחם בני הקרבה נינהו אלא פשימא למחינה

והרקדה ודכותה גבי עומר לקצירה וקא דחי

את השבת "אלא עומר להקרבה ושתי הלחם

אלא שאני התם שהרי

שחימה שחימה

נעב:

מו. יבמות קד: פסחים יג:,

מ) יבמות קה, י) לעיל נט. ס.,

כ) [לעיל סג.], ל) קדושין נג.,

מ) ושתי הלחם הם"ד ואח"כ ד"ה

אלא פשיטא לטחינה והשאר

נמחק. ל"ק, (ג) דכחיבא בהקן נמחק. ל"ק, (ג) דכחיבא בהקן דכחיב בהו דנקמלת כו' ונ"א דכחיבה כתיבה. ל"ק, (ס) [חוטא רש"ש], (ט) מכאן עד פ' שחי

רש"ש], ע) מכאן עד פ' שמי הלחם נעתק בכי"ק של רבינו בצלאל אשכנוי וצ"ל על גליון הש"ם

שלו שנמלא בירושלים וז"ל זה הפירוש אשר הוא בדפוס מפרק

ואלו מנחות עד שתי הלחם אינו

מפי׳ רש״י ז״ל והוא של פרשן

אחר ווה לשוו רש"י כ"י. ב) ויחרא

ברשה ט.. ל) מנחת חוטא ויחרא

פרשה ט., כ) מנחת חוטח ויקרם

ה. מנחת קולות במדבר ה,

ק) [ע" מוס" שם ד"ה מי מועדו

מבו דמממע דדרים מתשמעותה

דמועדו דמניל וידבר משה כוי

במועדו אפיי בשבת כ'י שאר

במועדו אפיי בשבת כ'י שאר

במועדו אפיי בשבת כ'י שאר

במועדו אפיי בשלת מיי שאר

ר) נייל דייה בחה חיטין. נייק,

חורה אור השלח

ו. וִיִדבַּר מֹשֶׁה אֶת מֹעֲדֵי יְיָ

אָל בְּנֵי יִשְׂנְאַל.

1. וְיַעֲשׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאַל את
הַפְּסָח בְּמוֹעֲשׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאַל את
הַפְּסָח בְמוֹעֲדוּ: במדבר ט ב
הַצְּיִסְהַ אָלוֹיִישְׁרָאַל וֹאָמַרְתָּ

ריח ניחחי תשמרו להקריב לי

במועדו: במדבר כח ב 4. אַלַה תַּעשוּ לַיִי בַּמוֹעַדִיכַם

לְבַּד מִנּדְרֵיכֶם וְנִדְבתִּיכֶם לעלתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתִיכֶם

וֹבְנֶיו מִצוֹת תַּאָבֵל בְּמָקוֹם קָרשׁ בַּחַצֵּר אֹהַל מוֹעֵד

6. וכל מנחה בלולה בשמן

וחרבה לכל בני אהרן תהיה

רבינו גרשום

ולימא נמי שלא כמצוותו כשר

ודוחה שבת משום דחביבה

מצוה בשעתה: אמר לך ר' אלעזר מהתם ליכא למילף

. דדחי שכת. דהאי דהוה מקטיו

להו בשבת לאו משום דחביבה

להו בשבת לאו משום דחביבה מצוה אלא שהרי דחתה מצוה אלא שהרי דחתה וכיון דחיא דחיא נמי הקטרה. הכא מי דחיא קצירה שבת כיון דאפשר לה מע"ש אלא משום הכיקא אמינא שלא

כמצותו פסול ודחיא שבת דסבירא לי כר׳ עקיבא. אלא ר׳ דמכשר שלא כמצותו משום

דסבירא ליה דקצירת עומר לא

שהרי שחיטת כבש העומר דחיא שבת: ואית דמפרשי אלא שמיעא ליה וקיבלה (b דאמר אי אמרי׳ התם דמשום

זביבה מצוה דחי שבת שהרי

חביבה מצוה דחי שבת שהרי דחתה שחיטה אלא לגבי עומר כיון דליכא למימר הכי משום חביבה מצוה [בלבד] לא דחי שבת אלא משום דנקצר שלא כמצותו פסול הכא נמי לר׳ נמי בינו מעו למנות מכובה

מצוה דחיא קצירת העומר שבת כי היכי דלגבי הקטר

יחיא שבת: ואי׳

אבלוה:

ין ברני בם וּלְנִסְבֵּיכָם וּלְשַׁלִמֵיכָם:

ורבי אלטור בר"ש לא שמיע ליה. הא דחביבה חלוה בשתה 0 (שססים שט.), ב) נעיל פה:, די עיין רש"ק ב"ק ב"ק ב"ק ב"ל א בע"כ שמיע ולא גמר מינה דהתם גבי אברים 0 (של שהארו, 0) שאני דדחו שבת 0 (שום חביבות חלוה שהרי דחתה שחיטה 0 (שום אביב אל), של

שבת לדחות אצל שחיטה נדחה נמי

אצל הקטרה אבל בעומר ליכא למימר

הכי דבשעת הצירה אכתי לא אידחי

שבת ואע"ג דלמחר דחיא הקרבה

שבת בשעת קלירה מיהא יבן לא

נדחית ואי לאו דלא אפשר לה מערב

שבת לא הויא דחיא שבת משום

חביבות מלוה יג]. וה"נ לרבי איכא

למיפרך אמאי גמר ידן שאני התם

שהרי לחתה השחיטה שבת: וחכמים

אומרים כו' ובשבת כו' ונהגר כו'.

כל הנך מייתי משום פירכא: רבי

היא. דאמר לעיל [ע"א] מביאין אחרת

תחתיה וקולרה ביום: מה ת"ל.

והלא כל המועדות אמורין למעלה

ומשה אמרן: במועדיכם. ואפילו

בשבת ובפרשת פנחס כתיב גבי

מוספין: מנין לרבות עומר. דלח

כתיב בההיא פרשתא: והקרב עמו.

כבש הבא עם העומר: והקרב

עמהן. כבשי עלרת: ת"ל וידבר משה

וגו'. ובההיא פרשתא דאמור אל

הכהנים (ג) מו] כתיב עומר [ושתי

הלחס]מו] מ): שתי הלחס בני הקרבה

נינהויין אלא פשיטא [לטחינה]

והרקדה. ואע"ג דאפשר לה לעשות

מאתמול ודכוותיה כו': לא שומר

לההרבה. דאי אפשר לה מאתמול יח]:

וב' הלחם לאפיה. דקסבר (ג) תנור

מקדש כו': אלא בשחיטה. אבל

באפיה לא קדשי: קדוש ואינו קדוש.

מפרש בפרק התכלת (לעיל דף מז.):

הוקבעו. שחטן לשמן חרק דמן

לשמן הוקבעו החלות לאותן כבשים

ואין יכול לשנות הלחם לובח אחר

שחטן לשמן חרק דמן שלא לשמן

לא הוקבעו אבל ימן קדים בתנור:

הדרן עלך רבי ישמעאל

ואלו מנחום. מנחם הסלח. היתה נקמנת עיסה: ומנחם חוטא. של ישראל

נקמלת אבל מנחת חוטא של כהנים לא

היחה נהחום כלל אלא כולה היחה כליל:

במיה. דכתיב בהו בתמיה. דכתיב בהו

נקמלת ושיריה לכהנים כגון בחמש מנחות: דלה כסיב בהו. כגון מנחת עובדי כוכבים

ומנחת חוטא כתיב (ה) וזאת תורת דמשמע תורה אחת לכל המנחות שכל כ] מנחה

הנקמלת נאכלין השירים לכהנים: באם חיטין לא קמיבטיא בא] ליה. דהנותרת

ממנה כתיב בחמש מנחות שנאמר בהן סלת

שהן חיטין: כאה שעורין. כגון מנחת

יטבומה דממות קמות. מו קמות. דכתיב בה (ויקרא ו) אזכרתה: אליבא דרבנן. דאמרי במתני' ואלו מנחות

נקמלות דודאי מדנקמלות שיריהן לכהנים:

כי קמיבעים ליה פליבה דר"ם דחמר חיכה מנחה כו'. ואיכא למימר הא נמי מנחת

ומנחת

קנאות:

מדנקמלת.

שאני דדחו שבת י] משום חביבות מלוה שהרי דחתה שחיטה יא] את

השבת קודם להקטרה דאי אפשר לעשותה מערב שבת וכיון דניתן

פו א מיי פיד מהלי כילה מקום הלי ני מוב מיי שם הלי ני פו ב מיי שם הלי ני

ומוספין הל' ד ו: פט ד מיי' פי"ז מהל' פי"ז מהל' פה"מ

סלי יח: א ה מיי פייב מהלי מעה"ק (דף סו.) ק): כב] הוקבעו ולא

הו מיי של פייג משט ין (דף סו.) P: בבן הוקב בו מיי שם פייג מלי יו הוקבעו. פירשתי בפ'

הגהות הב"ח

(A) גמ' מולן מגלן דכמיבא כמיבא: (ב) רש"י ד"ה מ"ל וידבר וכו' אל הכהנים הס"ד ואח"כ מ"ה ה"ג עומר ושתי הלחם בני הקרבה נינהו הס״ד ואח״כ מ״ה אלא פשיטא כו׳ ואע"ג: (ג) ד"ה וב׳ הלחם לאפיה ומע"ג: (נ) ""ה זה מלחם לחפיה לקספר רבי מנור: (ד) ד"ה מגלן בממיה וכו' שנקמצה! (כ) ד"ה ללה כמינ וכו' כמינ בהו זאת התורה דמשמע: (ו) ד"ה אם אינו ענין לבלולה של חיטים שנאמר בהן והנומרת:

> מוסף רש"י . הובא בסוף המסכת

שימה מקובצת

ו 4) ור׳ אלעזר בר״ש לא שמיע ליה. הא אידך דאבוה ולימא נמי שלא כמצותו כשר ודחי שבת משום דחביבה מצוה בשעתא: אלא אמר לך ר"א מדהתם ליכא למילף דהאי דהוי מקטיר לה למילף הדאי דהוי מקטיר לה בשבת לאו משום דחביבה מצדת אלא שהרי דחתה שחיטת החמיר את השבת וכיון הקטורה. הרגמיה: כן השבת, הכא מידחיא קצירה את השבת, משום הלך קאיש (אלא) משום הלך קאיש (אלא) (נוטמאה) לא דחיא שבת הסיל (נוטמאה) לא דחיא שבת הסיל כר"ע. הרגמ"ה: גן אלא רבי דמכשיר שלא כמצותו משום דס״ל דקצירת העומר לא דחיא

דסיל דקצירה תעומר לא הדיא
שבת ואיכא [למפרן אליבי
ניק) וכי לא שפתי ליה הא אלא
שמיע ליה ומשני ההם לאו
שמיע ליה ומשני ההם לאו
דרביה מצוה דחיא
דרביה מדי
שהרו אורניה דרביה
שהרי שחיטה דחתה שבת ה"נ
שהרי שחיטה דחתה שבת ה"נ
לגבי הקטורה הדיכי פשיט
דרגקבר שלא כמצותו
ראבייש דרגקבר שלא כמצותו פסול דלמא כשר ודקאמרת אמאי דחי שבת שהרי (שאר) כבש העומר דחיא [ובקראי] מפורשים אלא שמיע ליה וקיבלה דאמר אי אמרי׳ התם מצי למימר קצירת מצוה דחיא קצירת העומר את השבת כי . היכי דלגבי [אברים] הא איכא [למימר שכן] התם דחתה שחיטה אבל גבי [קצירה] ליכא למימר הכי אלא משום [דנקצר] למימה הכי אלא משום [דנקצר]
שלא כמצותו [פסול] משום הכי
שלא כמצותו [פסול] משום הכי
עלא קסבר רבי דלא דחי שבה!
(עכ"ל הרגמ"ה):] ובשבת
אומר: ס| ואם נקצר: ו] רבי
היא: ו] מנחת הסולת. פ"ה
דכתיב בה קניצה ובאינן כתיב
יימיבר ביוור ב אזכרה וקשה דהא איכא דלא כתיב בהו לא קמיצה ולא אזכרה כגון מנחת מאפה לכך . נראה דטעמא דנקמצת כדמפרש נראה דטעמא דנקמצת כהמפרש בנמרא דכחים בה כחיב בה רולא כחינם בה מריב זהת שדיים. תו"ח: מ) מגלן מגלן: ע"כ שמיע ליה: ין לאת משום: א) שחיטה שלהם את: ינ) מיהא עדיין לא: ינ) מצוה בשעתא חסיד ומהיד ולרבי בשעתא חסיד ומהיד ולרבי ה"נ: יוד] גמר מינה הא: טו) הכהנים בתר. תיבת כתיב ל"ש: מו) ושתי הלחם כתיב: יו) נינהו. הא חמץ נינהו אלא

(לעיל דף מו. ד"ה ואיזו): הדרן עלך רבי ישמעאל

הכי איתא בפסחים בפרק אלו דברים

במומאה. פסח דדחיה טומהה התיה לן מדכתיב

איש נדחה ואין ליבור נדחין ותמיד דדחי שבת דאמר קרא עולת

שבת בשבתו והדר ילפי מהדדי בגזירה שוה דכתיב בהו במועדו

התכלח

קמיבעיא לן. דמההוא קר׳ דמתרביה מוחת תורת אף על

לאפיה וקסבר רבי תנור מקדש אי אפי לה אמר רב נחמן בר יצחק הוקבעו ולא הוקבעו קא אמר:

הדרן עלך רבי ישמעאל

ואלו המנחות נקמצות ושיריהן לכהנים יו מנחת הסלת והמחבת והמרחשת והחלות והרקיקין מנחת עובדי כוכבים ומנחת נשים ומנחת העומר ומנחת חומא ומנחת קנאות ר"ש אומר מנחת חומא של כהנים נקמצת ייוקומץ קרב לעצמו ושירים קריבים לעצמן: **גמ' אמר רב פפא כל היכא דתגן יעשר** תנן מאי קא משמע לן לאפוקי מר"ש יידאמר מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא קא משמע לן דלא: ושיריהן לכהנים: ו⊕ מגלן וו דכתיבא כתיבא ודלא כתיבא כתיב בה זואת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן וגו' והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו באה חיטין לא קמיבעיא לן כי קא מיבעיא לן באה שעורין באה שעורין נמי מדנקמצת שיריה לכהנים אליבא דרבנן לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן אליבא דר"ש דאמר איכא מנחה דמיקמצא ולא מיתאכלא דתנן ר"ש אומר מנחת חומא של כהנים נקמצת הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן מגלן אמר חזקיה דאמר קרא יוכל מנחה בלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה אם אינו ענין לבלולה של חימין תנהו ענין לבלולה של שעורין ואם אינו ענין לחרבה של חימין תנהו ענין לחרבה של שעורין והאי להכי הוא דאתא הא מיבעי ליה לכדתניא ימנין שאין חולקין מנחות כנגד זבחים

מנחת העומר: ל**חרכה של חטין.** כגון מנחת מאפה 🗅: לחרכה של שעורים. מנחת קנאות: כנגד ובחים. שלא יאמר הכהן (לחבירון טול אתה ובחים ואני מנחות: רש"י כת"י

רש"י ברו"

ואלו מנסום. מנחם הסולם. היתה נקמלת עיסה: ומחבם ומרחשם וחלום ורקיקן. אחר אפייתן פוחתן ומחזירן לסולת. וכולהו כתיבי בייקרא ובן וכחיב במנחם
סולת קמילה ובאיר כתיב אוכה היתה נקמלת עיסה: ומנחם סעומר. כתיב וחלום ורקיקן. אחר אפייתן פוחתן ומחזירן לסולת. וכולהו כתיבי בייקר קמילה ואחרי במ"ל אוכה האחר במנחם הסולת אוכרה מה להלן
מלא הקומץ אף כאן מלא הקומץ: ומנחם חוטא וקנאום. כתיב בהו קמילה לי: ר"ש אומר. מפרש בגמרא ועבין. אבל למ"ק לא בעיקו במנחם בהנים קמילה אלא
נקטרת כמות שהיא: בב"ל כל היכא דמן. כלומרן מנחות: טשר סון. כלומר מנחות שוות ביין אחד: לאפוקי מדר"ש. דמטפי חד מנחה במה דמכשר
מנחת משפה כמלחא וווי דלדידיה כי ו"א מנחות: מנון. בממי: דכסיב כה ההיא דכמיב כה והישתכת ממנו יאלל לו מיביא. נפקא לן
מנחת מות משפה כמלחא וווי דלידידיה כי ו"א מנחות מורת וואר ביישי לא קא מבשיא לן. דמההוא קרא דכולל כל המנחות נפקי מואת מורת המנחה:
דסתם מנחה באה מיטין הלכך ההוא בבאה מיטין קמשתעי: מדנקמלת. וודאי שיכיה לכהנים דאי לא אמאי קמלי לה: אם אינו ענין. דהא נפקי מואת מורת המנחה:

ואלו מנחות י' (נאות): חיטין לא נפקי מואת תורת המנחה דסתם מנחה באה חיטין הילכך ההוא קרא בבאה חיטין מיירי כך פי׳ בקונטרס וקשה דלעיל בפרק כל המנחות באות מלה (דף נב:) דקאמר מנין לכל המנחות שהן באות מלה וקאמר דכתיבה כתיבה דלה כתיבה כתיב זאת תורת המנחה הוה ליה למימר כי הכא תינח באה חיטין באה שעורין מנא ליה לכך נראה דדוקא הכא דמיירי לענין אכילה ששיריהן נאכלין לכהנים דלא נפקא לן באה שעורין מזאת תורת המנחה משום דשעורין הוא מאכל בהמה כדמוכח בפ"ק דפסחים (דף ג:) שעורין נעשו יפות א"ל לא ובשר לסוסים ולחמורים ותנן בפרק שני דסוטה (דף יד.) כשם שמעשיה מעשה בהמה אף קרבנה מאכל בהמה: אם אינו ענין לחרכה של חימין.

גב דפרשתא מיירי בשיש בה שמן:

מאתמול איפסילה לה בלינה וסבר רבי תנור מקדש והתניא י כבשי עצרת אין מקרשין את הלחם אלא בשחימה כיצד שחמן לשמן וורק דמן לשמן קדש הלחם שחמן שלא לשמן וורק דמן שלא לשמן לא קדש הלחם שחמו לשמן וזרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש דברי רבי ר' אלעזר בר' שמעון אומר לעולם אינו קדוש עד שישחום לשמן ויזרוק דמן לשמן

תלמוד

העומר ומנחת הנאות אע"ג דנהמלות איכא מר דשיריהן אין נאכלין: אם אינו ענין לבלולה (ו) . שכבר נאמר בהן (שם) והנותרת ממנה יאכלו אהרן ובניו: בלולה של שעורין.

. חלבים הא איכא למימר שאני התם שהרי דחתה שבת אבל גבי עומר דליכא למימר הכי מסתברא משום דנקצר שלא כמצותו פסול דחי שבת. אלא קסבר ר' קצירת העומר לא דחי שבת: לא

גבי עומה דליכא למימה הכי מסחברא משום דנקצה שלא כמצותו פסול דחי שבת. אלא קסבר רי קצירת העומה לא דחי שבת. לא
תימא קרש ואנק קדש לעולם באפיה מקרקם אלא הוקפנו דאי שחטן לשמן וחיל קשמן הוקפנו דוא צבה דהלח מאבר וכשים
ואי אבדו כבשים אבד הלחם אבל שחטן לשמן וחיק [שלא] לשמן [לא] הוקבעו: הריך עלך רבי ישמעאל
פרק שביעי מנות הסולת שקמצה כשהיא עיסה. באה חיטין לא קא מיבעיא לן דכחיב בה סלת דכתיב והרים ממנו בקמצו מסלת
המנודה: באה שעורים כגון מנחה מעומר ומנות קנאות: אמר קרא וכל מנחה בלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן
תהיה: בלולה של שעורין היינו עומר:

ניהו. הא המק ינהו אלא "מן מאומל. דכותה שתי הלחם לאפיה דאי אפשר לה מאתמול דקסבר: יצן אבל מקדש קדשי: כן שכל. המנחות: פשיטא לטחימה: מן מאתמל דכותה שתי הלחם לאפיה דאי אפשר לה מאתמול דקסבר: יצן אבל מקדש קדשי: כן שכל. המנחות: כ6) קמבעיא לן: ככן הוקבעו ולא הוקבעו. פרש"י הוקבעו החלות לאותן כבשים כרי ולא נהירא דא"כ תיפוק ליה משום תנופה דעשה היה לבן ביל הוקבעו לימסל ביוצא מדמר אין תנור מקדש לימסל ביוצא כדמי (בפיק) ובפרק התכלהן ודף מידי ע"א) ולא הוקבעו לא קרש אינו קרוש דרבי אלא אאינו קדוש דראבי של אי הידן עלך רבי ישבועאל